POHÁDKA Z KADIBUDEK

LT 2018

Jednoho dne se roztomilý hraboš polní rozhodl že, půjde na záchod, Ale nešlo mu se vykakat. Tak se rozhodl že, se vydá do lesa kde najde červenou fialovočerno zelenooranžovou bobuli, po které se konečně vykaká. Ale po dlouhém hledání to hraboš vzdal a napadlo ho jiný způsob.

Zkusit starý dobrý vtípek ze školních lavic - projímadlo. Proto odběhl do nejbližší lékárny. Tam sehnal, co hledal. A konečně se mu ulevilo.

Rozhodl se, že je čas vyrazit

na výlet za kamarády
z Myší díry, které už
dlouho neviděl. Vedla tam
dlouhá a strastiplná
cesta plná zlých činů!
Po cestě potkal lorda Hausbóta,
který dumal nad mrtvou čarodějkou,
jejíž příběh vůbec není důležitý.
Hausbót si promnul svůj pěstěný knír,
podrbal se na hlavě a řekl:

"Tohle si nějaký odskáče..."

Hraboš vše pozoroval z bezpečné
vzdálenosti. "Kdo je ten pán?" pomyslel
si a přikrčil se, aby ho Hausbót neviděl.
Nezdržela žena lorda Hausbóta žehlička
jeho pomocníka. Sledovala z dálky svou
sbírku lehkých rýsiček a broukala
si melodii "Smells like teen spirit"
od kapely Nirvana.
"Dnes bude večer nějaký" řekla si.

V tom lord Hausbót spatřil
hraboše. „Ty!" zařval „To
ty jsi zabil moji čarodějku?"
Hraboš na něj jen zíral.

[redacted] a jen jeden hrabošs se jmenoval [redacted] Jan a příjmení [redacted] smrad, měl [redacted] rad smrděl a tak. Když se probudil prosvičil se a šel se vykoupat v žabinci a pak seděl 5 hodin na wc!

Najednou se vzpamatoval ze své vzpomínky na ponižující dětství a uvědomil si že, stále stojí před Hausbótem obviněn z vraždy jeho milované činčily. Instinkty mu říkaly zahrabej se rychle do hlíny ale, nemohl se ani hnout. Hrůzou mu zkameněli nohy zíral na mrtvé stvoření před Hausbótovy činčily boty a čekal co se bude dít. Hausbót obrunátněl vlastí, hraboš se strachy nemohl pohnout a najednou Hausbót padl k zemi.

Hrabošs si oddechl, přeskočil ležérně Hausbótovi ostatky a šel dál svou cestou. I napadlo najednou hrabošs, že by si mohl koupit jeep. Představoval si, jak jede mezi lány kukuřice ve svém 4WD vozidle a vítr mu svistí kolem uší. Jak ale získat dostatek obilí, aby mohl k jezevčí moto-technice koupit výkonný automobil?

"Chce to plán" řekl si.

"Mám nápad!" rozveselil se. "Uplatním velkou oříškovou banku!" řekl si líný hraboš, který už od malá rostl pro kriminál a nikdy nepracoval.

"Zaskočím za svým starým komplicem, Veverkou Věrkou a vymyslíme, jak tu obrovskou bankou uděláme.

Hraboš se vydal na cestu, ze které nežlo cesty zpět a za moment stál před doupětem Veverky Věrky, která pekla koláč když zaklepal. Otevřel mu neznámý Tchoř z blond'atou hlavou a brýlemi

"Ehm..." řekl hraboš. "Bydlí tady ještě Veverka Věrka?"

"Co jí chceš?" zavrčel Tchoř. no hmm jen že jestli už má ~~dopečený~~ koláč řekl hraboš. Už to ma řekl tchoř. dopečený Aha. Můžu dovnitř? Jo dobře. Hraboš doběhl ke Věrce a zeptal se jestli může sežrat ten koláč. "NE"!!! Já myslel že můžu "NE"!!!

Bože proč ti chci sežrat koláč"

"To bude asi ta vodhou co jsem si dal na posilněnou. Já za tebou jdu ještě z jiného důvodu...")

"Mám plán" řekl Hraboš "Mám plán, jak získat všechny oříšky na světě a jak si pak za ně koupit jeep."
Veverka Věrka si svlékla své krásné vyšívané lesajkové pelíšek rukavice a opřela se o pult. Stroček si mezi své výrazné velké řezáky pěkného a zeptala se: "Jak?"
"Máš ještě ten dynamit?" optal se Hraboš. "Jo" řekla Věrka. "Přece chodím na 200kg toho nejkvalitnějšího traskavého materiálu vůbec!"
"Husky" pohlédl na prázdno Hraboš.
"To ty bude bomba", dodal. "Jo, to bude" přikývla Věrka a Hraboš poznal, že v ní probudil jeho zakořeněné pyromanické pudy.

A to bylo velmi dobře, protože oříšky byly chráněny 12 Husky mi a neprůstřelnými dveřmi a místnostmi, ve kterých bylo hodně jídla.
To jídlo v místnostech u oříškové banky tam bylo pro hlídací bobry. Bobři zaměstnaní oříškovou bankou jsou jedni z nejtvrdších a nejdrsnějších bytostí na světě. A oříškový sejf hlídají nepřetržitě dnem i nocí. Proto tam mají

zásoby, aby se nemuseli nikam hnout.
„Projít kolem hlídacích bobrů bude fakt oříšek" řekla Věrka. „Hlídací bobři?" promluvil Thor „ty nesnášim. Mám s nimi nevyřízené účty." „Tak je vyřež." řekl Hraboš.
„Můžeš se připojit k mému plánu a rozdat si to s nimi přímo v oříškové bance!"

„To by bylo super. Jo a přesuňte tu scénu a dveře." „Nevadí. Ale už jdeme. Řekl Thor. Když doběhli k oříškové bance schovali se za strom aby je nikdo neviděl. Před dveřmi stáli 2 velký vypasený bobry který byli tak velký že to jablko který žrali by kolem nich mohlo začít létat.

Byl večer takže skoro spali když jeden usnul tchoř k němu chtěl doběhnout ale nestihl to. Věrka si v duchu řekla: Ach jo... No nevadí zachráním ho!

Tchoř si vzpomněl na svá léta strávená v horském chrámu smrdutých mnichů, jež ho naučili pachové bojové umění tchoř-ji-tsu.

Bobrové neměli šanci. Tchoř na ně udeřil tím nejsmrdutějším, co uměl. Bobr se na tchoře otočil, nadechl ... a omdlel. Druhý se smáchem rozmáchl a padl u zápěstí na zem.

„Tak-to teda bylo rychlý," řekl Hraboš.

„To jsem nevěděla, že mám doma takového bojovníka," řekla Věrka

„Tak co ty oříšky?" zeptal se Tchoř, který se začal červenat až za ušima ze všech těch pochval svého tchoř-ji-tsu.

„Teď to musíme ještě dopahovat v těch dalších 11 místnostech" řekla Věrka. „To bude fakt o říších" pronesl Hrabáš

Nastal večer a hrabošboor a Věrka stále seděli ve 12té místnosti. Byla plná drahých kamenů, které se dají získat jen v zátoce ježků. To však za úmyslem neměli. chtěli se pěkně dostat až do poslední místnosti s orjíšky tak velkými a macatými, že kjim bylo i líto je jíst. Stále přemýšleli jak se dostat přes další dveře zde už žádní bobři nebyli. Byli docela osamocený a zavřený v jedné velké místnosti už začali trochu blouznit. Najednou se obě ve dvě šance první dveře se začali pomalu otevírat a do uvnitř vcházely tři hlídající bobři. Hlodavci rychle skočily za velkou truhlu v pravém rohu a rozhlíželi kam bobři míří. ~~A zda dotlačou a~~

šli směrem na západ podel potoka až došli na louku tam bobři začeli stavět kanóny a katapulty pak stříleli na východ~~.~~. (V místnosti byl potok). Najednou tam z nebe zpadli letouny které mířili na sebe a po výstřelu se rozplynuly.

"Blouzníme!" Vykřikla Věrka.

"Bobří halucinogenní plyn" zaskřípal zubama tchoř. "Nějak tu musí být otrava, když ho sem upouští - hádejte?"

"Nám do" řekl Hrabošboor. "Nemáte někdo žvejku?" zeptala se Veverka Věrka. Tchoř jí podal malý balení žvejkačky Gumová Žába™ a pozorovali jak Věrka přežvýkuje. Poté Věrka vzala žvejku a

nalepila ji na otvor ve zdi, odkud do místnosti pronikal halucinogenní plyn. "Co dál?" zeptal se Hrabor.

"Dál půjdete se mnou!" vykřikl na něj Bobr zedník, který se právě otevřel. V ten moment se ale uvolnila u zdi velká zýlechová bublina, naplněná plynem a s velkou silou vyfukla proletěla místností, nabrala bobra a odhodila ho hlavou do 12. místnosti.

"Rychle" vyštěkla Věrka a přeskočila omámeného bobra, který byl celý obalen zýlechou.

v kuchyni a hádkami; řekla Věrka a pak jí došlo, že zas blouzní.

Dvanáctá místnost měla vše, co slibovala. Ořechy lískové, vlašské, pekanové, piniové... Prostě vše a úžasně veliké. „Nejlepší den mého života!!!" řekla Věrka! To je pravda je to boží

V tom se ozvalo dvakrát lehké cvaknutí, do kterého Tchoř nasedil Věrce a Hrabošovi pouta. „Tak vás konečně máme!" řekl Tchoř.

"Cože?!" vyhrkl Hraboš. "Tajný agent Pepe Tajepuch — snažili jsme se tě, Hraboši, chytnout už delší dobu, takže když jsi navštívil svého starého parťáka Věrku, věděli jsme, že je šance vás konečně dostat oba.

"Já věděla, že tu něco smrdí," procedila mezi svými řezáky Věverka Věrka. "Chycení pro činu – ideální," dodal Tchoř. Hraboš se snažil dostat z pout, ale marně. Ani Věrka si nedokázala poradit s kovovým svěrením Tchořových čelistek.

"Tak blízko oříšků, a přece tak daleko – achjo" povzdechl si Hraboš.

"Jednoho dne se nějaký způsob najde." řekla Věrka Hrabošovi, ale řekli, že to není JISTÉ! a co není JISTÉ, zeptal se Hrabo-

s?

"No není jistý, že se ten způsob najde než shnijete ve vězení v Jezevčí noře." řekl Tchoř. "Myslím, že budete mít celkem dost času o tom přemýšlet. To máme trestný

čin vloupání, navádění jiného k ublížení na zdraví, pobrům, neposkytnutí pomoci lordu Hausbótovi a navíc hadávání úřední osobě. Já to odhaduju na několik zim v Jezevčí hoře. A hezky hluboko!"

Tchoř se samolibě culil. Takové krásné zatčení už se mu dlouho nepovedlo.

"Ale ono by se to mohlo obrátit proti tobě. Protože to jsi byl ty, kdo použil tchoř-ji-tsu," pronesl Hrabos.

"Já jsem agent. Každý soud mě osvobodí. A jestli mi nepřestaneš vyhrožovat, použiju tchoř-ji-tsu i proti tobě!" blýskl Tchoř očima. Hrabos jen naprázdno polkl a vzdal další vyjednávání.

Pískající si Tchoř a svázaný Hrabos s Terkou se vydali k Jezevčí hoře. U jezevčí nory se setkali se stádem bůvolů, které se vrhlo hanbou. Věrka omdlela, Tchoř ji zvedl a pokračovali dál. "Pěkný úlovek" poznamenal jezevec na vrátnici a mávl na Tchoře.

Hraboš s Věrkou pokračovali nedobrovolně věžetským komplexem jeskyň nory a sledovali ostatní. Nad každou norou byl nějaký proužek, který dodával věžeti špachtlu a za co je odsoudil.
'Skřivan' - moc hlasitě více
'Hraběnečník' - strká čumák do cizích věcí
'Datel' - poškozování cizí věci
'Sova' - rušení nočního klidu
a tak dále.
"Bezva" pousmála se Věrka, když dorazili až k jejich cele.

"Přeji příjemný pobyt" ušklíbl se Tchoř, zamrdal a odešel. Hrad celý za ním zaklapla a Věrka s Hrabošem si konečně bez pout, promnuly zápěstí a sedli na lavici.
"Co tu budeme tak dlouho dělat?" optal se Hraboš. "5 minut není dlouho" usmála se Věrka. "Cože?" ušklíbl oči Hraboš. "Pamatuješ si na ten dynamit, na který jsi se mne ptal, když jsi ke mně přišel domů?" řekla Věrka. "Ano - dynamit na ústřední dveří 12. místnosti" zakýval hlavou Hraboš. "Nepoužili jsme hoptýka!!!"

zvedla obočí Věrka. "To je pravda" usmál se Hraboš. "Mám ho stále u sebe" zašklebila se Věrka. "Tak na co čekáme?" zeptal se Hraboš. "Až bude noc... a navíc nemám síly, ale u cely vedle nás je brouk prskavec za žhářství... takže mám nápad."

Věrka začala ťukat na stěnu mezi celami: "Co blbneš?" zeptal se Hraboš. "Ticho, zkoušim, jestli umí prskavce morseovku."

Chvíli bylo ticho. Pak se ozvalo tiché ťukání na zeď.

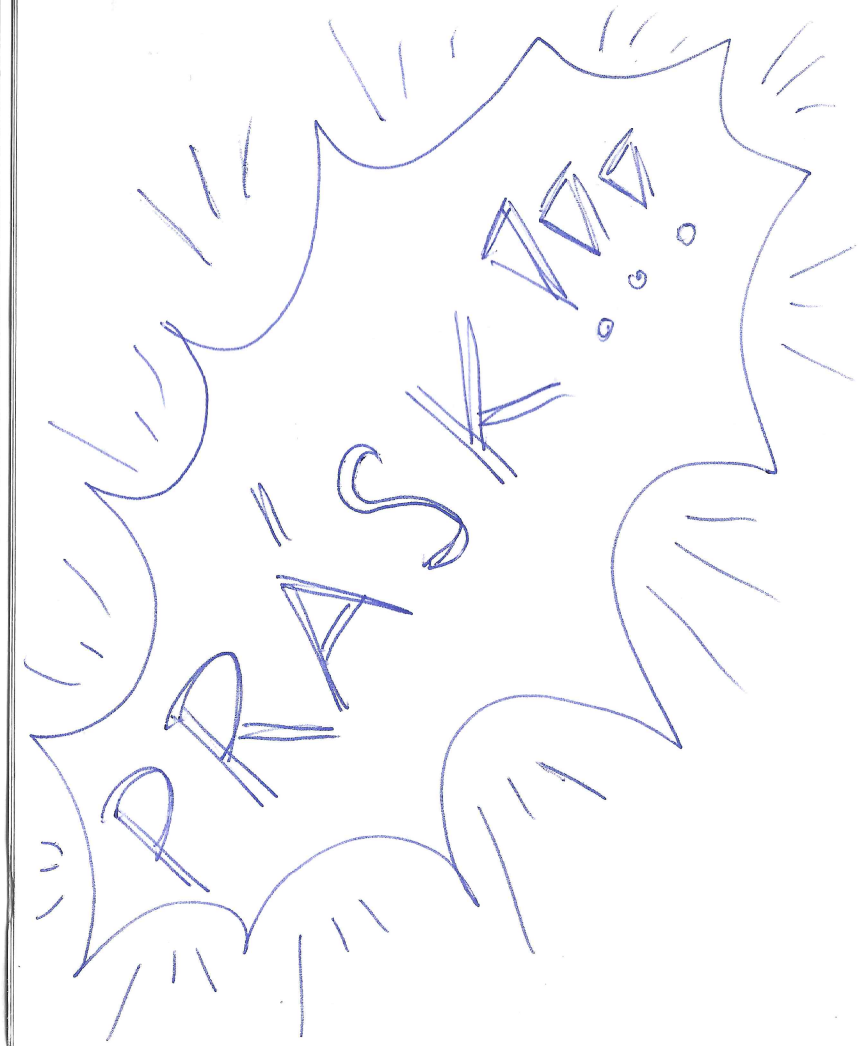
-.-.|---|--.|.|..|.-.|.-..|..|.--|.|..|

zapsala Věrka do prachu na zemi, "Co to znamená" zeptal se Hraboš. "Počkej... C-O-CH-E-Ě-T-E. Super. Rozumím"

"Tak pokračuj" pošťdl Hraboš Věrku.

.--.|---|-..|.-|--||..|.||-.|.|-.-.|
---|--.|.-.|.--|.-|.-..||..|---||.--.|
.---|---|...|.|--|||

zaťukala ve cele a natáhla skrz mříže ruku s dynamitem u cely jeho cely. Odpověď už nepřišla. Namísto toho se ozvalo zaprskání, jak prskavec zapálil doutnák dynamitu a Věrka ho vsunula pod spodní tyč mříží jejich cely.

"To byla ale sleha" usmál se Hrabor a štoural se v uchu, ve kterém mu silně píchalo. "Co?" řekla Veverka. "Byla to solidní rána" "Co?!" vytřeštila na něj oči Věrka. "Achjo - nic, jenom se ztratit" povzdechl si Hrabor. Věrka se zamračila a zařvala na Hraboše: "Není čas - musíme se ztratit!" "Jo," řekl Hrabor, mírně povzdechl a následoval Věrku do oblaku kouře, který se vznášel v místech, kde ještě před chvílí stály mříže celý.

„Jeho postel a záchod!" ukázala Věrka na kusy rozvalin před sebou. Asi byl naproti naší cele pokoj pro strážné.

Kolem dokola vykukovaly hlavy odsouzenců. Hraboš kouknul na Věrku a ukázal na velký svazek klíčů na zdi. „Hele, žádný zachraňování, musíme rychle zmizet!" zamračila se Věrka. „Fajn, ale aspoň jim hodíme klíče." „Když myslíš." Hrabošovi vzal svazek a hodil ho prskavcovi do cely. Jako jediný se šesti mohama byl schopný je chytit a odemykat. „Mějte se a dejte Jezevci a Tchořovi za nás co proto..." řekl Hrabošovi

Jezevčí vězení bylo vzhůru nohama. Jezevci hledali svůj příbytek a rozespale se snažili zjistit, co se děje. Věrka s Hrabošem stoupali po schodech z nory a pokoušeli se vyhnout slupkám jezevců, kteří se sbíhali směrem k místu, odkud slyšeli explozi. Vrazili do místnosti, kde se pár jezevců zdržovalo u východu k vrátnici. "Utekli vězni!!!" zahlaholil Hraboš. Jezevci vytřeštili oči a prosekli kolem Věrky a Hraboše dolů. "Ale, my jsme vězni..." řekla nejistě Věrka. "To, to jsme, ale to jezevcům ani ještě chvilku nedojde"

"To je pravda, ale chodáci ti dole" „O ty se teď nemůžeme starat. Kdo chtěl, ten utekl, kdo ne, zůstal v cele. Bylo to jejich rozhodnutí" řekla Věrka nebo Hrabošo, ono to v tý tmě nebylo poznat. „Rychle pryč odsud. Nesmíme se zdržovat" vyhrkl najednou Hrabošo. „Ale kam?" „Zpět do banky pro oříšky na deep, přeci..." řekl Hrabošo

Když dorazili k bance, byla ještě tma. Před bankou byli velcí borové zá-
terasy a u nich hlídkovali bobři.
U samotného vchodu pak stál starý známý Jehor.
"Předem to rozhodně nepůjde" řekl Hraboš. "To teď ne" souhlasila Věrka.
"Musíme to zkusit jinak. Nějak horem" dodala. "Tak to leda, že by ses umněla létat" odfrkl si Hraboš. "Správně!!!" vykřikla Věrka, až se malým bobrům zdálo.
"Moje sestřenice je Veverka Poletucha, ještě mi ukazovala, jak si udělat blány mezi rukou a nohou. Když vyleze na nějaký vysoký strom, může pak doplachtit na střechu banky a nikdo o nás nebude vědět!!!" "Úžasný! Budu Letající Hrabošem, zasnil se Hrabošík. Hlasat se to nikdo nebude, protože přece jenom vykrádáme banku. Kdyby se to někdo dozvěděl, byl by průšvih." špitla Věrka a začala se dívat po nejlepším startovacím stromě. Jeden byl blízko a i dobře by se z něj skákalo, ale spala na něm kuna. Druhý, hodně vedle byl ještě lepší, ale tam měla hnízdo

sojka Prášhačka, která odchla krahorostovi z revíru. Třetí, ještě o hlavách dál byl úplně chvějí, protože ho nikdo, kromě hlavce neobjíval. a no ale jestli TO ne souvisí s ničím jiným, tak že souviselo. Ten strom byl suchý a křivý. Naštěstí tam byl ještě čtvrtý stromy, ten se zdál jako správná volba. "Podívej na támhle ten strom vlevo" ukazoval Hrabos

"Vidím, ten je úplně nejlepčejšovatejší!" „A z čeho si uděláme ty blány?" ptal se Hrabos. „Hodila jsem ve vězení deku. Byla mi zima na ocas, tak jsem si ji tam uvázala." „Perfektní" byl spokojený Hrabos.

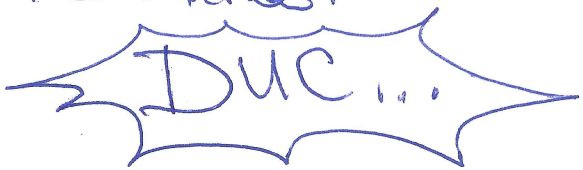
Vydali se ke skákacímu stromu. Plížili se, aby je bobři s Tchorem neviděli a zanedlouho stáli u paty velkého jeřábu.

Hraboš a Veverka začali opatrně
šplhat po kůře vysokého stromu.
Veverka šplhala bez problému, neboť
měla se dobývaným stromu sohatě
pracovní zkušenosti, zatímco Hraboš
s váhavě obhodlával ke každému
novému kroku, přičemž měl pro
jistotu mezi zuby Veverčin ocas,
pro případ, že by začal padat.
"Konečně Vrchol" ozřvala se Veška.
"Ach, můj ocas" dodala, když ji doplhal
i Hraboš a povolil tak stisk svých zubů.
Veverka se začala přivazovat čtyř
dekou ke nohám a zápěstí.

"Umíte nám do?" zeptal se Hraboš.
"Umíme" pohlédla Věrka a Hraboš se
jí chytl kolem ramen rukama a
pasem nohama. "Teď nebo nikdy"
dodala si odvahu Věrka, odrazila
se od kmene Veverky a začala
padat. "Usss..." sikmul Hraboš a
vítr mu rozčesal chlupy na čumáku.
Padali. Vítr se ale postupně opřel
do uvázané deky, jako do plachty na
lodi a z padání se stal lehký let.
Letěli. A letěli dokonce celkem
příjemně. Bohužel se však deka

nedala řídit. Vítr se do ní opíral, ale místo aby směřovali na střechu oříškové banky, letěli k protějšímu stromu, na kterém bylo velké šedivé vosí hnízdo.

„Narazíme do něj!" vykřikl Hraboš. „Nedá se tomu zabránit!" křičela Věrka.

Papírové to zapraskalo a vosí hnízdo začalo padat k zemi přímo před vchod do oříškové banky. Hlídací bobři prchali do všech směrů. A shora z větve, kde hnízdo původně viselo to vše pozorovala nadšená Věrka a o něco méně nadšený Hraboš, který při kolizi dostal žihadlo do čumáku.

"Pokus číslo dvě" řekla Věrka a odmávla se podruhé od kmene. Vítr byl tentokrát příznivý a poslal Veverku s Hrabošem na střechu banky. Doplachtili plynule na její

povrch a jak Veverka připažila obsedlo. "12. místnost by měla být přímo pod námi." řekl trochu potlačený Hraboš, kterému zvolna otékal na příchuť čumáku od vosy.

"Támhle je výdech klimatizace" ukázala Věrka na plechovou krabici která měla z jedné strany mřížku a z druhé větrák. Hraboš sáhl do kapsy, vytáhl kapesní nožík a odšroubovával šrouby mřížky. Ok pak vlezli do potrubí, které se začalo klikatit a byla v něm tma.

„Věrko, mně se zdá, že tu něco strašně smrdí." „Jsme v klimatizaci, tudy jdou ven všechny smrady z banky. Vydrž to a doufej, že to má vstup i ve 12. místnosti" řekla Věrka a sama si zacpala nos. Hrabošovi s tím měl trochu potíže, protože měl čumák skoro dvakrát větší než obvykle. Prostě kolem něholika mřížích do místností s bosy, a nechal se vést vábnou vůní, o které věděl, která byla čím dál silnější,

ale ne TAK MOC
abi VI-HRÁČA!

Doplazili se až ke 12 místnosti s oříšky. Ale najednou. PRÁSK! Někdo odpálil dinamit. Věrka s Hrabošem se z toho vzpamatovávali. "Věrko? Žes tobyla ty?" "Ne!" Koukali se skrz díru do místnosti. "Jiní lupiči!" Řekla Věrka.

"Ale kdo to může být?" zeptal se potichu Hraboš. "Mají svalnaté tělo a placaté ocas. To musí být odpadlíci od ochranky banky!" málem vykřikla Věrka

"To nene." řekl Hrabošš.
"Co budeme dělat?" řekla Věrka. "Koukej tady je kus plechu díru zvětšíme a plech uděláme jako bumerang a oříšky budou naše!" řekl Hrabošš. "Nechápu." řekla Věrka. "Dimračímeje!" Vysvětlil Hrabošš. Hrabošš vzal plechový bumerang a vší silou jej mrštil proti šošoni. První šošon se zatočil a spadl k zemi. Druhým šošonem do ani nehlo a ten nastavil ocas a jeho placatou plochou. Bumerang se odrazil, aniž by šošonu

něco udělal. "Sakra, co teď?" řekla Věrka. Bobr se usmál, vzal svoje páčidlo a rozběhl se k otvoru klimatizace, odkud vycházely čmáhy Veverky a Hraboše. Rozmáchl se a zaraz il hned páčidlo do mřížky potrubí, respektive do toho co po něm zbylo. Vytrhnul mřížku a už-už sahal po Hraboši, když v tom úchyty potrubí ve stropě povolily a všichni tři se zřítili na zem 17. patra. Bobr zůstal zavalen plechem a když mu dopadlo na hlavu i jeho páčidlo, které se uvolnilo z držáku úchytu, sjel v limbu.

"Tak, bobrové spinkají, je čas si dojít pro oříšky" řekl Hraboš.

Věrka sebrala prázdný pytel od Bobra a následovala Hraboše k hromadě ořechů, u které už jedna stáli, než je Tchoř zahnal.

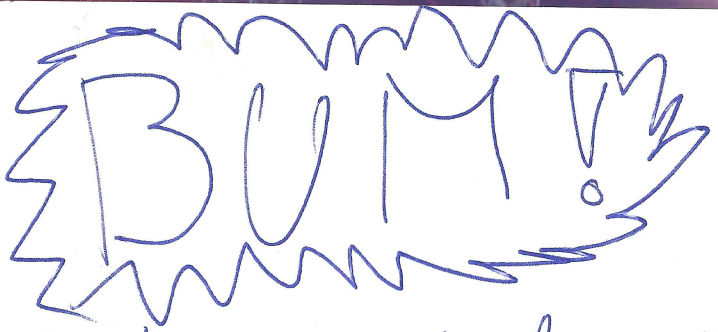
"Jak se dostaneme ven?" zeptala se Věrka. "Potrubí je rozbité, už ho nemůžeme použít" dodala.

Začali ládovat oříšky do pytle a přitom usilovně přemýšleli.

"Tak samozřejmě můžeme jít předním

východem, ale tam jsou bobři a vosy." řekl pomalu Hraboš.
„Nebo zadním východem, kde pokud jsem dobře viděla stojí auto těchto hlídky." řekla Věrka.
„Nebo můžeme znovu použít deku a zkusit doplachtit na nějaký z okolních stromů. Jak tu praskla potrubí, je tu díra ve zdi ven." „Ale Hraboši, ta je velká tak akorát pro tebe. Já jsem větší, tudy se nepротáhnu" řekla smutně Věrka.

"A jo" řekl hraboš. "Achjo to je smůla" dodala Věrka. "Tak musíme vymyslet něco lepšího". řekl hraboš a kouká se po okolí! "Hele támhle ještě nechali bobři nepoužitý dynamit!" řekl Hraboš a upřel pohled do jiné místnosti. Věrka skočila pro dynamit a položila ho do prostřed díry ve stěně. Hraboš si vzal doutnák a začal z mi kamenů ze stěny křesat jiskry. Po několika neúspěšných pokusech se mu to konečně povedlo...

Ozvala se, tento den už po neohlášené ráně jako z děla. Hrabáš si pomyslel, že jestli se to bude opakovat ještě jednou, tak neuslyší nic... "Jo." "Povedlo se!" "Tak jdem!" Vyšli ven. "Sakra!" řekla Věrka. "Vidíš? Ty... vlky." Vlci jsou největší vrahounia psanci.

"Ti se sem ženou jak chlapi na pivo!" "Hej vy!" řekl hlavní vlk "Co to má být?!" "Krademe oříšky abychom si mohli koupit Jeep." Vlk se rozeběhla zakousl Věrku. Padla mrtvá k zemi "Věrko!!!" zařval smutně Hraboš. A běžel i s mrtvým tělíčkem do obchodu a tam si koupil Jeep. ale na co!? TO je OTÁZKA.

A To je konec pohádky o Věrce Hrabošovi!!!

Nebo by teda alespoň byla, kdyby Hraboš i se všemi oříšky a mrtvou Věrkou nemusel zdrhat před vlky, tchořem, bobry a spoustou další lesní havěti. A samozřejmě taky před zákonem.

V lesním jezeře se mu podařilo ujet vlkům až do stokorcového lesa. Našel tu nejkrásnější mýtinku mezi borovicemi, taky pohřbil Věrku a zasadil na její počest každý druh oříšku, který společně ukradli v oříškové bance. „Díky Věrko, slibuji, že na tebe nikdy nezapomenu. A tohle bude tvůj lesní oříškový ráj.“ V tom ovšem uslyšel, jak se někdo blíží,

tak nasedl do Jeepu a
vyrazil na cestu.
„Kde by se tak mohl
ztratit hrabos s Jeepem
plným oříšků? Karibik?
Sahara? Severní pól?
Austrálie?." Nemohl se
rozhodnout a tak vyjížděl
svým Jeepem, kam ho
zrovna napadlo. Prostě
za nosem vstříc dalším
dobrodružstvím...